„Danskeren,"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.

udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgnar Onsdag i hver Uge.

Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.

Bestilling, Betaling, Adresseforandring etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Onsdag den 30. Juli 1913.

Adresseforandring: Rev. P. L. C. Hansen, Minden, Nebr. — herefter 410 Grand Ave., Kenosha, Wis.

Rettelse: I Nr. 29, 16. Juli, var der kvitteret for Bidrag til Menigheden i Omaha fra d. skand. ev.-luth. Mgh. Elendale, Minn.; skulde være Elmdale, Minn.

Vi er lidt for sent bleven opmærksom paa, at Sætternissen i sidste Nummer har spillet os nogle Puds. Det er dog Fejl, som enhver kan se er Fejl. Men vi skal prøve herefter at holde Øje med ham.

Minnesota Afholdsselskab holdt fornylig sit 28. Aarsmøde i Boyd, Minn. Bl. a. læser vi i Beretninger fra Mødet, at det udtalte sin Glæde over Vedtagelsen af Webb-Kenyon-Loven, over Statsminister Bryans og andre højtstaaende Personers Stilling til Afholdsprincippet.

I „Lutheraneren" af 16. ds. skriver Missionær K. L. Reichelt, Shekow, Kina om Aabningen af det lutherske Fællesseminar der, ca. 17 Kilometer fra Storstaden Hankow. Han skriver bl. a.: „Deroppe paa Højden stod den vakre, stilfulde Skolebygning færdig, der længere nede mod Øst laa Lærerboligerne i en lang Række, og derude paa den aabne Plads gik Ungdomsskaren samlet fra de forskellige Missionsfelter. Det var som en Drøm. — Den 20. Oktober skal Skolen indvies. Beretteren anfører følgende Udtalelse af Dr. Mott paa en Missionskonference i Hankow forleden: „Intet har glædet mig mere af alt det, jeg har faaet høre her, end Budskabet om de lutherske MissionærersSamling rundt een fælles Præsteskole". Dette blev sagt offentlig, og siden er de reformerte Selskabers Stilling til de lutherske bleven forandret.

De norsk-amerikanske Kirkeskoler. Der er 30 saadanne — 11 i Minnesota, 4 i Wisconsin, 4 i N. Dakota, 2 i S. Dakota, 3 i Washington, 3 i Iowa, 1 i Illinois, 1 i Texas, 1 i Canada. Disse Skolers samlede Elevantal var det sidste Skoleaar ifl. „Ungd.s Ven" 4,546, af hvilke 2630 var mandlige og 1916 kvindelige Elever. Antallet af Lærere 265. Af de nævnte 30 Skoler er 2 udelukkende for Piger og 5 udelukkende for Karle. De øvrige 23 er „Co-educational". Den norske Synode ejer eller kontrolere 14 af disse Skoler, Den forenede Kirke 9½, Frikirken 3, Hauges Synode 2½, Brodersamfundet 1. — Den for. Kirkes Elevantal var 2,029, Den norske Synodes 1,779, Hauges Synodes 369, Frikirkens 310, Brodersamfundets 59.

Af teologiske Studenter havde Den for. Kirke 88, Den norske Synode 40, Frikirken 32, Hauges Synode 18, tilsammen 178. For to Aar siden var det samlede Antal 163.

Pacific Seminary. „The Lutheran" Meddeler, at Pacific Synoden ved sit nylig afholdte Møde i Vancover besluttede, at „Pacific Seminary", der i tre Aar har været lokaliseret i Portland, Ore., skal flyttes til Vestens Chicago—Seattle. Ni Acres Land er allerede udset til Byggegrund og Campus, og man er i Færd med at samle $18,000 til at købe dette Land for. Vennerne i Portland, der nødig gav slip paa Skolen, bøjede sig nobelt for Argumenterne, der fremførtes for at flytte til Seattle. Bladet tilføjer, at denne Skole i Seattle udgør Nøglen til Løsning af Missions-Situationen paa Vestkysten. Arbejderne til denne Mission maa findes derude og uddannes derude.

I Anledning af Past. Nordentofts „Styd ikke over Maalet".

Det er ikke vor Agt egentlig at imødegaa, hvad Past. Nordentoft skriver i Nr. 29, (Side 2), og vi havde slet ikke tænkt at sige noget derom, da vi ventede, at Past. J. K. Jensen vilde have sagt et afsluttende Ord. Da han imidlertid ikke har ladet høre fra sig, vil vi fremkomme med lidt, som vi mener bør siges ved Siden af, hvad Past. Nordentoft skriver.

Lad os indrømme, at Past. Jensen skød over Maalet. Lad være, at de fleste af „Den d. Kirke"s Medlemmer ikke deler Past. Kr. Østergaards Anskuelser om Forsoning, vi haaber, de ikke gør. Vi lader baade Past. Østergaards og Missionær L. P. Larsens kristelige Forhold være uantastet. Saa alligevel — —.

Der bør efter vor Mening gøres opmærksom paa, at den nye Lære om Forsoningen eller Forkastelsen af den objektive Forsoning hænger sammen med den Omvæltning i Teologien som er fremkommen ved Bibelkritikken.

Forkastelsen af den objektive Forsoning eller Kristi fyldestgørende Liv, Lidelse og Død hænger sammen med Forkastelsen af „Jomfrufødselen" og meget andet.

Det kan nok være, at et Udtryk som Brorson bruger i Salmen 799, 2. Vers: „Har dit Blod Guds Vrede stilt" ikke kan forsvares, men dermed falder Læren om Kristi fyldestgørende Lydighed indtil Døden ikke.

Det synes os, at der er ligefrem Bibelkritik i Hævdelsen af den nye Forsoningslære.

Det gamle Testamente sættes ud af Betragtning.

Tag Es. 53, 5: „Han er saaret for vore Overtrædelser og knust for vore Misgerninger; Straffen er lagt paa ham, at vi skulle have Fred, og vi have faaet Lægedom ved hans Saar." Videre i Vers 10: „Naar hans Sjæl har fuldbragt et Skyldoffer, skal han se Sæd og forlænge sine Dage." Endvidere i V. 11: „Naar han kendes, skal min retfærdige Tjener retfærdiggøre de mange; og han skal bære deres Misgerninger".

Vi mener, det er hævet over al Tvivl, at her er Tale om den kommende Frelser, og her tales jo da ligefrem om at lide Straf for vore Misgerninger, at bringe Skyldoffer, at retfærdiggøre, at Misgerninger borttages.

Og hvad andet menes der med Forsoning end at tilfredsstille Guds Retfærdighedskrav, at lide Straffen for Overtrædelse, at bringe Skyldoffer?

Sammenligner vi nu disse det gamle Testamentes Udtryk (og andre lignende) med flere Steder i det nye Testamente, saa kan vi ikke, hvorledes en ærlig og enfoldig Bibellæser kan undgaa at se Forsoningslæren deri.

I Joh. Ev. læser vi — 1, 29: „Se det Guds Lam, som bærer Verdens Synd!" 10,11: „Jeg er den gode Hyrde; den gode Hyrde sætter sit Liv til for Faarene."

Hvad skulde vel det betyde, at Kristus var Guds Lam, som bar Verdens Synd, og at han satte sit Liv til for Faarene, hvis ikke Gud havde lagt Straffen for Verdens Synd paa ham, og han var Død for vor Synd?

Mt. 20, 28 læser vi: „Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene, men for at tjene og give sit Liv til en Genløsning for mange."

Fil. 2, 8 bruges det Udtryk om Jesus, at „han blev lydig indtil Døden, ja Korsdøden."

Hvordan skal man dog kunne tage slige Udtryk i deres ligefremme Betydning og saa komme uden om Forsoningen eller Jesu fyldestgørende Lydighed i Liv og Død?!

Man forstaar, at det er os her ikke om at gøre at give en indgaaende Behandling af det egentlige Spørgsmaal om Forsoningen, men kun at paavise, at hvad vi her har med at gøre, det er ikke blot Anselms Lære om Forsoningen, men Bibelens Lære om detSpørgsmaal.

Og netop den nye Forsoningslæres Sammenhæng med Bibelkritikken, med denne Vragen, Antagen og Forkastelsen, af Bibelens Udtryk, det er, hvad der gør enfoldige Kristne saa betænkelige over for den.

Og det giver Anledning til at tænke i den Retning, som Past. J. K. Jensen skrev; om vedkommende ikke ser denne Sammenhæng, det kan maaske tjene til at tage nænsomt paa ham; men Sagen er i og for sig farlig.

Hjælp tiltrænges til en Kirke.

I Standard Alberta blev der for et Par Aar siden dannet en ny dansk Koloni, og den 14. Maj 1911 organiseredes der — under et Besøg af Formændene for Samfundet og Kredsen — en dansk lutherske Menighed, Nazareth kaldet, som optoges i Samfundet ved Aarsmødet samme Aar. Kolonien har i de to forløbne Aar haft en Del Uheld baade med Hensyn til Avling og andet mere, som saa ofte er Tilfældet i nye Kolonier; derfor kniber det for vort Folk der oppe i Nord at faa sig et Gudshus, hvor de kan samles om Herrens Ord og Sakramenterne. De har naaet at faa bygget et Præstehus, paa hvilket der dog hviler en Del Gæld. Pastor J. K. Jensen, Menighedens Præst, der har været bosiddende i Kolonien omkring et Aar, holder Møder i Skolehuset, men samme er allerede for lille, og Menigheden sukker efter at faa egen Kirke. For Tiden er det imidlertid umuligt for Menigheden selv at opføre en Kirkebygning. Desaarsag henvender Kredsstyrelsen sig herved til Venner af Missionen i de nye Kolonier med Bøn om en Gave, lille eller stor, til en Kirke i Standard, Alberta. Jernbane-Kompagniet har skænket en „Lot" at bygge Kirke paa, men det vil ikke give Skøde paa samme, forinden Menigheden er i Stand til at opføre Kirken. Kom Vennerne deroppe i Hu i denne deres Forlegenhed. „Kast dit Brød paa Vandet, og du skal finde det længe derefter." „Gud elsker en glad Giver."

Paa North Dakota Kredses Vegne
J. Kildsig, E. R. Andersen
Formand. Sekretær.
Lars Petersen, Kasserer.

Efterskrift — Jeg kan kun hjertelig understøtte Henvendelse af North-Dakota Kredsstyrelse til Samfundsvenner om Hjælp til Opførelse af en Kirke i Standard Kolonien. Det er en betimelig Henvendelse; thi vore Venner i Kolonien kan paa Grund af flere Omstændigheder, der altid følger med Nybyggerlivet, ikke evne selv at opføre en Kirke.

Lad os glæde og opmuntre vore Venner deroppe med en Gave til et Gudshus.

Lad os sende vor Gave snarest muligt, at vore Venner muligvis maa kunne bygge i Efteraaret.

Gaver kan sendes til Rev. J. K. Jensen, Standard, Alta.

I broderlig Ærbødighed,
G. B. Christiansen.

Brev fra Japan.

Nr. 44.

Sygdom.

Det var, hvad jeg sidst skrev; det er, hvad jeg skal begynde med denne Gang. Vi har nemlig haft saa meget af det, at vi aldrig har kendt Mage til Vinter.

Missionærerne

har haft deres Del Mrs. Lippard, Datter af Prof. Gerberding i Chicago, har lidt af Galdesten og ofte maattet have Morphinindsprøjtninger hver Dag. Nu er de slemme Anfald forbi, men Operationen staar tilbage. Hun rejser nok til Amerika sidst i næste Maaned for at undergaa Operationen paa Passavant Hospital i Chicago der har telegraferet, at hun skulde faa det hele frit. Hendes Mand rejser vistnok sammen med hende, skønt det ellers var Tanken, at han først skulde rejse hjem om to Aar. Vi var i Amerika samtidig for 5 Aar siden.

Mrs. Miller i Hakata har været daarlig det sidste Aar. Et Ophold paa et Sanaterium i Korea hjalp noget, men hun skulde ogsaa have en Operation, før der kunde blive Tale om fuld Helbredelse.

Mr. Miller fik saa Gigtfeber nu i Foraaret og kom til at se ud som et Skelet i Løbet af ganske kort Tid. De har et Barn, en lille Pige paa tre Aar, der slet ikke er stærk; en Dreng døde nogle faa Timer efter Fødslen i Fjor Foraar.

Ikke sandt, det har været haarde Kaar. Nu maatte de rejse hjem for knapt en Maaned siden. De rejste dog med den faste Forvisning at de i Løbet af et Aar nok skulde være paa deres Pladser igen. Vi var glade ved Sindet, men — vi tvivler rigtignok om, at det vil være en Mulighed.

Miura

har haft tunge Tider, siden sidst jeg skrev. Jeg talte med en af mine gamle Bekendte om ham i Tokyo (jeg underviste ham i Tysk for 13—14 Aar siden, nu er han Prof. i Medicin ved det keiserlige Universitet — luthersk Kristen) og efter hans Tanker at dømme, fik jeg min Frygt for, at det skulde være Tuberkler, bestyrket. Det havde jeg været bange for før, men Lægen benægtede det bestemt.

Da jeg kom hjem fra Tokyo tog Pastor Nielsen og jeg saa op til Universitetshospitalet i Hakata for endnu en Gang at tale med Lægen. Vi kunde imidlertid ikke faa ham i Tale i den Tid, vi var der. Han vilde vist ikke tale med mig. Vi talte saa rent ud med Miura om Sagen og rejste tilbage til et Møde i Kurume samme Aften.

Det var den 222de Dag, Miura havde tilbragt i Hospitalet. Det havde nær bleven den sidste. Efter at vi var rejst hjem, undergik han en Operation, den femte. Midt i den vaagnede han op, og da de gav ham mere Chloroform, standsede Hjertet; der gik saa en lang Tid med Oplivningsforsøg. Han kom til sig selv igen, men det havde været en frygtelig Eftermiddag. Og endelig fortalte Lægen ham nu at det var Tuberkler, og at de ogsaa havde angrebet Benet ovenfor knæet.

Han forlangte saa Amputation. Lægen vilde ikke indvillige, da han var altfaa svækket til at taale Chloroform. Miura forlangte saa Amputation uden Bedøvelse. Lægen nægtede fremdeles, da han havde høj Feber hver Dag. Endelig Ugen efter fik han sin Villie igennem til Trods for Feberen, der blev højere for hver Dag.

Han fik lidt Chloroform, men havde dog sin Bevidsthed hele Tiden under Amputationen. Den lykkedes godt. Feberen var fuldstændig forsvunden, Appetiten kom tilbage, hans ubrydelige Livlighed og gode Humør var usvækket. Da jeg saa ham fjerde Dag efter Amputationen, var han den kære gamle Miura livlig, lun, glad, fuld af Tillid til Gud og Haab for Fremtiden.

„I saadanne Tider lærer man, hvad det er at være en Kristen, og hvor meget det i Virkeligheden betyder", sagde han, da jeg spurgte ham om den frygtelige Time paa Operationsbordet. Han kunde forklare det hele; mig gjorde det næsten syg at høre paa det.

I 272 Dage var han paa Hospitalet, saa kom han ud uden det højre Ben; der blev kun 4 Tommer tilbage under Hofteledet. Nu gaar han paa Krykker og er lykkelig. Han trives godt igen og venter at faa et kunstigt Ben i Løbet af EfterSommeren.

Under Opholdet paa Hospitalet var han Fripatient tre Gange: To Gange i to Uger ad Gangen og en Gang for 20 Dage. Udgifterne, som vi har betalt med de Penge, Vennerne saa kærlighedsfuldt har sendt os, beløber sig til 173 Dollars. Det stemmer næsten lige bestemt med den Sum, der til Dato er kommen os i Hænde.

Nu skulde han jo have et kunstigt Ben. Det kan faaes med Knæled for omtrent 50 Dollars. Uden Knæled kan det faaes billigere; men, ikke sandt, Venner, han burde have det bedste der kan faaes; det kan blive tungt nok endda at skulle gaa Livet igennem med kun eet Ben.

Jeg har lige hørt fra en af vore fælles Venner om ham, at han er ved at komme ganske godt til Kræfter nu. Paa sin egen uforknytte Maade sagde han, at han burde da kunne gaa mere nu med tre Ben (to Krykker) end før med to. Men det kan dog nok have sin Fare. Forleden faldt han og slog sig nok temmelig slemt, saaledes at han slog Hul paa Stumpen, men det er nok fuldstændig lægt igen.

I 229 Døgn laa han paa Ryggen med det højre Ben bundet op i en Jernbøjle, saa han slet ikke kunde røre det, saa det er ikke underligt, at han blev affkræftet. Derefter Affættelsen og 43 Dage til, før han endelig kom hjem. Det er underligt, at han i det hele taget nogen Sinde kom til at gaa igen.

De, der kender Japanomi, vil kunne tænke sig til, hvad Miura er, da de i deres Kristenliv ligner hinanden meget, kun er Miura flere Aar ældre, har set sig mere om og har dybere Erfaringer; Evner og Talegaver er omtrent de samme.

Nu er det Tanken, at han ret skal se at komme til Kræfter igen, og saa kommer han til Skolen til Efteraaret. Mindes ham baade med eders Overflod og frem for alt med eders Gaver.

Med hjertelig Hilsen til alle.
Eders
J. M. Th. Winther.

Til D. l. Kirkeblads Venner.

Det lyder lidt trist, naar Pastor Christensen taler om at være valgt til at pleje „den gamle Broder som er dømt til Døden". Der staar jo attende Aargang paa Kirkebladet, og naar man kun er atten Aar, saa burde man da være særdeles levedygtig. At unge ogsaa kan lide af Tæringsyge, er jo dog en lige saa bekendt som beklagelig Ting. Er det saa alligevel saaledes, at denne „gamle" Broder tærer paa os, har den saa ikke ogsaa næret os? jeg mener, der har været og er Sjælesøde for mange i vort Kirkeblad. Der burde være Plads til baade „Danskeren" og „Kirkebladet" i hvert eneste Hjem i vort Samfund, ja udover det. Man læser de hundrede og een Ting som kan have Interesse for os som et dansk lutherst Samfund, et dansk amerikansk Folk, et Verdens-Samfunds Folk i „Danskeren". Men man læser om det ene fornødne, det sande Behov, det ene umdværlige i vort Kirkeblad. Fordi jeg ser saaledes paa det, har jeg, som man siger, tænkt paa „ways and means", som kunde hjælpe paa den unge Broders Sygdom, og jeg kom saa til det Resultat, at skulde noget hjælpe, saa maatte det være dette at komme mere ud blandt Folk. Det er saa oplivende at gaa paa Besøg, og det er nu min Mening, at vor „Broder" er saa pæn baade udvendig og indvendig, at vi kan være ham bekendt; derfor henstiller jeg til alle Venner af vort Kirkeblad at sende det ud paa Besøg. Lad os, hver af os, som elsker det Budskab, det bringer, tage en halv eller en hel Dollar og sende det ud, helst til dem, som ikke ved, at der er et dansk lutherst Kirkeblad. Det kan gøre en god Gerning der. Vi har Prædike- og Missionspladser, der er god Brug for det. Jeg ved da ogsaa, det kan nytte. Jeg sendte det for et halvt Aar — en halv Dollar til et Hjem, som ikke kendte noget til vore Blade. Det er syv Aar siden, men det er endnu en kærkommen og vellæst Gæst i dette Hjem. Det vil gaa ligedan andre Steder, om vi blot tager fat i Tide. Lad os gøre det nu, saa Spørgsmaalet aldrig kommer frem mere. Hvem er saa for Resten vi, som dømmer en Broder til Døden, der aldrig har gjort andet end godt, der har vist sig at være nyttig, og som mange af os elsker endnu. Ja, lad os se, hvor mange. H. Skov Nielsen vil tælle dem, naar Subskriptionerne nu begynder at komme ind.

Ærbødigst
Tom.

Islet af Livets Væverskytte.

(Af X.)

Gad vide, om du kan gætte, Læser, hvor det var, følgende skete — i Kirken eller i Teatret.

Alle de Masser af elektriske Glødelamper straalede, snart i mægtige Lysekroner, snart parvis, snart enkeltvis: Lys, Lys; et sandt Hav af Lysbølger kastede Festglans og Forventning over det store Rum og tegnede alle Genstande skarpt af — tegnede da ogsaa Menneskene skarpt af; men dog var der noget usandt over alle de mange levende Billeder, der snart parvis, snart enkelt, gled gennem de vide Døre. Netop dette usande gør, at mangen en Verdensdame helst vil ses ved Lys, ved Menneskers kunstige Lys, lad det saa end tegne klart. Naturens eget Lys, den store Sol, viser os frem, som vi virkelig er. Det kunstige Lys taler derimod skaanende til andre om os og til os om andre. Kort sagt, ved kunstigt Lys og paa passende Afstand ser vi bedre ud, end vi virkelig er. Hjælper vi nu lidt efter med „rouge" og deslige, eja, hvor det hæver Udseendet — ved Lys.

Ja, alle Lysene funklede, og Menneskene fyldte raskt op i det store Rum, snart parvis, snart enkeltvis. Det er Penge værd at observere Mennesker. Menneskene er de egentlige, oprindelige „moving pictures" — for alting da ved Lys. —

Se, se, der har vi nu for Eksempel et højst elegant Par. Han marcherer strunk som en Billedstøtte ovad Midtergangen foran sin Dame. Ankommen til den Bænk, han med ægte Feltherretalent alt længst har udset sig, udfører han saadan et Slags Trædaf, at hans Dame kan trygge ind i Sædet først, hvorpaa han følger efter, og begge glider samtidig gravitetisk til Sæde, som var de een Figur. For saadan Kræver nu engang Samfundsskikken, at den Ting skal udføres. Havde han sat sig først, mens hans Dame tog sig god Tid med at blive syllet til Sæde, saadan som man kan se det udført hos simple Folk paa Landet, da skulde man ellers have sparet Munterhed. Da havde de mange vogtende Øjne faaet noget at blinke ad. Og da havde man jo paa Stedet været umulig.

Hallo, nej vil I bareStens se! Kommer der ikke en Dame med splinterny Hat, men Kjole af gammelt Modefnit. Altsaa har hun ligefrem ikke haft Raad til at erhverve en Kjole, der passede til Hatten. De mange vogtende Øjne hæftede ved hin ensomme forhistoriske Klædedragt, der var ca. to Maaneder bagefter Tiden. Rigtignok et vægtigt Emne, vel egnet til at beskæftige tænkende Menneskers Tanker — i Kirken. Eller var det nu i Teatret?

Av, der har vi nok et Tilfælde. At saadan et Par da ogsaa kunde komme i Tanker om at gaa med hinanden her ved den ugenlige Par-Parade. Han, den tynde Humlestang, der saa grusom gerne vilde have et Overskæg — kun at der synes at være gaaet Orm i det — og hun, den grove Bommerut, der ved Hjælp af grundig Indsnøring søger at skjule sin Overflod af Fedevarer, hvad dog grundig mislykkes. Thi et Sted skal jo dog Fedmen have til Ophold. Saa kan man da tydeligt se, hvorledes en bærende, tyk, rund Bulle klemmes ud over Korsettets Over- og Underkant — aha, jo, alle de vogtende Øjne blinker af Oprømthed. Jo, det var endda et yndigt Par!

Men hvorfor spilde Tid med at skildre flere af Paradens Deltagere. Hvert nyt Par, der glider frem, har jo lidt særegent, hvorved de mange vogtende Øjne kan blive hængende. Og er et nyt Par kommet til Sæde, ja, se, straks danner de jo Part og Del af Regimentet, spejder og morer sig. Den, der først opdager et nyt Pars svage Punkt, trykker ubemærket sin Vens eller Venindes Arm og peger med Øinene efter det. Og Vederparten svarer med et betydende lille Nik.

Saadan forløber det egentlige Forspil i — Teatret. Eller var det nu i Kirken!

* * *

I en Bønnebog af gammel Dato hedder det flere Steder: „. . og frie mig fra brad Død!" — Det var nu saadan de gamles Ide, at en hastig Død var noget slemt, fordi man da slet ikke fik Tid til at samle Sind og Tanker til noget højere, til Evigheden.

Dog hvorfor? Har nemlig et Menneske levet sit Liv i ærlig Stræben efter hver Dag at gøre Guds Villie, levet i Bevidstheden om at være sand mod sig selv og mod Gud, hvad har da enten en hastig eller langsom Død med Sagen at gøre?

Men de mange halvvejs gudfrygtige, der gør Regning paa at faa et passende langt Sygeleje, før Manden med Leen kommer, ja, for dem er det jo ganske vist en anden Historie — blot det saa ogsaa virkelig hjælper noget med Bagtanken om at faa „lyse Øjeblikke" paa det sidste som f. Eks. Røveren paa Korset.

En Kristen i nytestamentlig Forstand (men netop denne Grundvold var jo efterhaanden bleven undermineret indtil Luthers Tid, og en ret Forestilling derom udviskет) maatte da snarere bede om Udfrielse fra et langt, pinefuldt Sygeleje og just begære en „brad Død." — Eller egentlig vil den sande Kristen vel nøjes med de skønne Linier: „Og naar du kommer, kom mild og blid og gør mig salig til evig Tid!"

* * *

Der er dog alligevel en udjævnende Naturens Retfærdighed. Baade den rige og den fattige maa plage sig med Fordøjelsesbesværligheder. Den rige har sin Nød med at faa Maden fordøjet, den fattige med at faa Maden at fordøje. Kan du nu paaskønne hint gamle Ord om den gyldne Middelvej? Eller hint Skriftens Ord: „Giv mig hverken Armod eller Rigdom, men tildel mig mit nødtørftige Brød!"

* * *

Kvinden og hendes Bevægelse spiller ikke saa lidt af en Rolle for nærværende mange Steder, navnlig da i John Bulls Kongerige. Især siden Syreflaskен og Brandfaklen toges til Hjælp, antager Bevægelsen en foruroligende Vending. Og at tænke sig, at de høje Ministre ikke forlængst har kunnet indse, at det sikreste Middel til at sikre sig Fred for Valgretskvinderne bestaar ganske simpelt i at give dem Valgret. Først de har den, vil de selvfølgelig aldrig benytte sig af den. Thi Kvindens Natur er ikke at ville erholde noget for at have det til stadigt Brug, men kun at faa sin Villie. Giv Kvinden Stemmeret, og hun vil snart indse, at hendes egentlige Kald dog alligevel ikke er at stemme, men at holde Hus og Børn ordentlige.

Som i en Ordveksel det ene Ord kan tage det andet, saa de stridende staar i hidsigt Skænderi, næsten før de ved deraf at sige, saadan synes det at gaa med de engelske Suffragetter, idet den ene forrykte Handling fører til den anden, og der stadigt skrides fra ondt til værre.

Testamentariske Gaver.

Det er faldet i min Lod at have meget med den Side af Guds Riges Arbejde at gøre, som med Rette kan kaldes Pengesiden. Samfundsvenner kan da meget vel forstaa, at Bekymring og Glæde det er to Gæster, der ofte aflægger mig Besøg — Bekymring, naar Kasserne bliver tomme — Glæde, naar Gaver rigelig strømmer ind til at møde de staaende Krav.

En af Vejene til Hjælp, ja, til stor Hjælp i Guds Rige — er Testamenter. I de sidste Dage er jeg glædelig bleven overrasket med Testamenter.

Saaledes fik jeg for nogle Dage siden Meddelelse om et Testament paa $500, der skulde fordeles til vore forskellige Missioner.

Videre en Meddelelse om et paa mange Tusinde Dollars og i Dag et Brev sendt med Meddelelse om et Testament paa $1000. Lovet være Herren for disse rundhaandede Gaver! Og til Venner, som Herren sik give dette Offervillighedens Sind, vil jeg blot sige: Det skal I aldrig komme til at fortryde; thi derved æres Herren — hans store Sag — „Sjælenes Frelse" fremmes, og Gud vil selv glæde eders Hjerter.

Lad dette Aar blive et testamentariff Aar! Der er stor Trang for mange saadanne Gaver. Fire betydningsfulde Missioner har Herren givet den forenede danske Kirke. Disse Missioner ere:

a) Skolemissionen. Denne Mission trænger i Aar til dens Drift $7000.

b) Indremissionen. Samfundsmissionen trænger $3000 og Kredsmissionen ca. $5000 — i alt $8000.

c) Ydremissionen. Kravene for i Aars Vedkommende er $7000: $4500 til Japanmissionen $1500 til Indianermissionen og $1000 til Utahmissionen.

d) Barmhjertighedsmissionen. Denne Mission omfatter Børnehjemmene, Alderdomshjemmet i Brush og Eben-Ezer i Brush, Colo. — den trænger $7000. Samfundsvenner! her er Krav og Rum for mange Gaver og Testamenter. Vi maa til disse herlige Opgaver ud med omkring $2500 hver Maaned.

Mange Testamenter tiltrænges.

I kære velstaaende Folk, I som Herren har givet saa meget af jordisk Gods: Penge og Land — glem nu endelig ikke (naar I gør eders Testamente) eders Kirke — „Den forenede danske ev.-luth. Kirke" — med dens mange herlige Opgaver. Lad den faa Arveret og Børneret, naar I opgør Regnskabet for eders Husholdning; thi den trænger til mange Testamenter.

Endnu en Gang. I gamle og ærværdige Folk, der nu i en Kærde af Aar har haft eders aandelige Hjem i den forenede danske Kirke — mærk: eders Kirke venter paa et Testament fra eder — en stor Gave. Gud skabe Offervilligheds Sind i alle vores Hjerter! Med Kærlighedens Hilsen.

G. B. Christiansen.